

[Pürschel.]

Saa sagde den højtærede Minister noget, han ikke skulde have sagt. Vendt imod mig siger den højtærede Minister, at det ved Dommen i Traverbane-Sagen er fastslaaet, at de unge Mennesker var uniformerede. Den højtærede Minister ved, at dette ikke er rigtigt, idet der i Dommen ikke staar, at de var uniformerede, men at de var iført en Paaklædning, der maatte sidestilles med Uniform. Dette gør jo netop Forskellen. Thi hvad en Uniform er, det ved vi, men hvad den højtærede Minister behager at befale skal sidestilles med Uniform, er der ingen, der ved. Og det er Skampletten paa Uniformsloven, at den lægger Afgørelsen af, hvad der skal sidestilles med Uniform, i Ministerens Haand. I det Øjeblik Ministeren begærer Paatale, har han efter Loven Afgørelsen af, hvorvidt det skal sidestilles med Uniform eller ej, og dette er de danske Domstole forpligtede til at følge.

Det vil sige, at man her iklæder en administrativ Afgørelse en Domsafgørelses Form. Dette er principielt ganske forkasteligt, thi hvorfor henviser man Sagerne til Afgørelse ved Domstolene? For at sikre en upartisk Behandling, en Behandling hævet ogsaa over politiske Hensyn. Og her lægger man i Loven Afgørelsen i Ministerens Haand og lader den være influeret af politiske Hensyn.

Derfor vil jeg sige til den højtærede Minister, at hvis han ønsker i denne Sal at staa som en Mand . . . jeg kan godt forstaa, at Tanken morer den højtærede Minister . . . som en Mand, der ønsker at gøre Ret og Skel til alle Sider, saa har han kun eet at gøre, og det er at foranledige, at den Dom, der nu er afsagt, appelleres til Landsretten (Afbrydelse af *Justitsministeren*). Den højtærede Minister siger med Tilfredshed: De kan tro nej! Dette er altsaa Resolutionen, omgaaende fældet af Landets Justitsminister, naar man siger til ham: her er afsagt to Domme, der for enhver upartisk lagttager klarlig strider mod hinanden . . . ja nu bliver det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch urolig, det forstaaer jeg særdeles godt — idet Paaklædningen i begge Tilfælde var den samme, idet der i begge Tilfælde fra den ansvarlige Ledelse for Foreningen var udgaaet Ordre om, at Uniform ikke maatte bæres —, her foreligger to Domme, som gaar ud fra forskellige Synspunkter, og det er en almen anerkendt Regel i dansk Retspraksis, at naar der foreligger saadanne Domme, saa foranlediger man dem ført frem til Landets højeste Domstol. Og hvis den højtærede Minister ikke vil gøre dette, saa betænker

jeg mig ikke paa at sige, at saa handler han ikke, som en Minister bør gøre, der ønsker at staa som den, der gør Ret og Skel til alle Sider.

Naar den højtærede Minister saa siger til mig, at jeg skal respektere Domstolenes Afgørelser, maa jeg sige, jeg sjælden har hørt en mere malplaceret Udtalelse. Fra første Færd, da Dommen faldt, har jeg sagt: Domstolens Afgørelse respekterer jeg, og den højtærede Minister har ikke hørt et Ord fra min Side, hverken her eller udenfor, som ikke er baaret af dette, at jeg respekterer Domstolens Afgørelse. Men den højtærede Minister, der fra denne Talerstol har rejst Tvivl om Højesterets Afgørelser — han er ikke den rette Mand til at tale om Respekt for Domstolenes Afgørelser.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om Forelæggelsen af Tillægget til Straffeloven. Her stod den højtærede Minister i Dag og citerede noget, som jeg havde citeret ved første Behandling. Jeg kan jo kun være meget tilfreds med, at den højtærede Minister nu ogsaa er paa det rene med disse Lovbestemmelser. Naar han ligefrem vil optræde som min Manuduktør i Strafferet, tror jeg dog, det maa siges, at han spilder sin Tid.

Det, der er sket her, er, at man forelægger en Lov, hvorved man siger: Vi trænger til en Bestemmelse, der gør det muligt for os at paatale offentligt i disse Tilfælde; og saa gør man Rede for, hvad Straffeloven siger i saa Henseende, og man siger, at der som Regel alene vil kunne paatales privat under en saadan Sag.

Hvis nu Forholdet var dette, at Straffeloven ikke rummede nogen Undtagelse fra denne Ting, saa kunde den højtærede Minister til Nød bjærge disse Ord, saa kunde det ved en haartrukken Fortolkning trækkes igennem. Men nu er det jo saaledes, som ogsaa af den højtærede Minister nævnt, at selve Straffeloven rummer Undtagelserne, nemlig i det Tilfælde, at Sigtelsen er saa grov, at Forseelsen vilde koste Manden hans Embede. Denne Undtagelse findes i Straffeloven, den forklarer den Udtalelse her, at man som Regel ikke kan ramme. Men naar man vil give et fuldstændigt Billede af disse Ting, kan man ikke undlade at nævne Bestemmelserne i Retsplejelovens § 725, Stykke 3, thi denne Bestemmelse stiller, som jeg allerede sagde ved første Behandling, og som den højtærede Minister nu har gentaget det i Dag, kun den ene Betingelse, at Statsadvokaten finder, at offentlige Hensyn kræver det.

Hvad er da simpleere for den højtærede